

Заборављени «Азијски Балкан»

Пре више деценија, главни архитекта победе САД у хладном рату, Збигњев Бжежински, отворио је карте господара новог глобалног света и означио подручје «Азијског Балкана» као кључни простор за владање светом. Његови ученици су побркали ствари. Уместо да 1991. године појуре и завладају тим простором богатим гасом и нафтом, они су своју пажњу концентрисали на «мали», европски Балкан. У одсуству СССР и Варшавског пакта, САД су НАТО повеле у авантуру разбијања СФРЈ и борбу против Србије. У тој авантури, показало се, САД и НАТО су трошили огромне војне, финансијске, а нарочито политичке и моралне ресурсе. При том су сасвим заборавили препоруке Бжежинског да се докопају стратешких планинских ланаца Евроазије и нафтних басена Каспијског и Средњеазијског подручја.

Тек почетком владавине Буша Млађег, Американци су почели да концентришу пажњу на ово подручје, разуме се, сасвим наопако. Најпре је Буш прогласио «крсташки рат» против терориста, чији је напад на Њујорк, испоставило се, промакао грубој непажњи безбедносних служби САД. Освајање Афганистана и Ирака, приказало је свету САД као голу освајачку силу у походу на нафту. Освајање је САД донело више трошка него користи. Верни савезници САД из хладног рата су се редом повукли из Ирачког песка, где су се хтели – не хтели, уз Американце заглавили њихови нови савезници, бивши чланови (бившег) Варшавског пакта. Уместо да се, према препоруци Бжежинског, усмере на геополитички центар региона, Узбекистански Ташкент, они су га сасвим заборавили и почели да се троше на освајања периферних области региона.

Тек кад су се, у пракси, оствариле злослутне прогнозе аналитичара о скоку цена нафте у 2008. години, господар глобалног света се пробудио и брзоплето, за годину дана припремио оно што је требало да ради бар једну деценију – да се припреми за пробој у Каспијски регион. Касно.

Једна земља, а два господара

Досезање Азербејџанског града Баку, кључног места дистрибуције Каспијске нафте према Европи, изискивало је да Грузија и Азербејџан постану амерички савезници. У технички квалитетно одрађеној, али прекасно покренутој акцији, амерички политички савезници у Грузији су збацили режим Едуарда Шеварнадзеа и пошли путем интеграција у НАТО. Грузија, окренута Западу, није уопште испунила народна очекивања – продубио се социјални јаз, повећање БДП је остало само статистичка цифра, јер се земља ванредно оптеретила огромним издацима за војни буџет. Убрзо је постало јасно зашто. Режим проамеричког председника Грузије, Сакашвилија (1), успео је још 2006. године да наруши односе са руским мировним трупима у Осетији, услед чега су пропали сви изгледи да се Руске мировне снаге одатле повуку 2008. године како је планирано. Након тога, а уочи трагедије у Беслану, Русија је аргументовано оптужила Сакашвилијев режим да помаже чеченске терористе, пружа им уточиште на територији Грузије и омогућује несметано коришћење територије (2) те државе за насилне акције против Русије.

Сви ти догађаји су се одвијали истовремено с политичким приближавањем Грузије САД, и НАТО које су подржале право Грузије на пуни територијални интегритет у целој области. Уистину, ни Русија није оспоравала право Грузије на територијални интегритет, иако је њена мировна улога инсистирала на компромису и преговорима Грузије са отцепљеним републикама.

Балкан, на коме су Руси миротворци

Када је 1991. године председник Звијад Гамсахурдија прогласио независност своје државе од СССР, три аутономне области Грузије (Абхазија, Аџарија и Јужна Осетија), одбиле су да признају тај акт. Абхазија и Јужна Осетија су истакле да историјски нису биле у саставу независне Грузије, али знатно озбиљнија чињеница била је, да највећи део њиховог становништва није никад имао грузијско држављанство. Обративши се Русији, они су неспорно добили руско држављанство и наставили да живе на спорно Грузијској територији.

Ескалација сукоба је по Грузију постала нарочито опасна одмах почетком деведесетих, када је успешна офанзива абхаске армије угрозила грузијску црноморску луку Поти, главну везу ове државе са Западом. Грузија је уговорила примирје у којем је билатералним споразумом с Русијом успостављен мандат мировних снага ЗНД, чију су већину чинили руски припадници. У оквиру ових споразума, предвиђено је да Руска војска евакуише своје војне базе из Јужне осетије 2008. године. Абхаске санге су од Грузијских одвојене релативно широком тампон зоном под контролом мировних снага. Јужна Осетија није имала ту погодност. Током деведесетих, Грузијске војне снаге су ушле у сепаратистичку Аџарију на граници с Турском, без значајнијег отпора.

Сакашвилијева агресивна политика је још 2006. године прекршила уговорене односе према руским миротворцима.

«Ружичаста револуција» обојена у крв

За разлику од Србије, на «Малом» Балкану, у Грузији се није појавио неки либерални политичар старог кова, око којег би се могли окупити противници либертинских револуционара. Ујединивши све револуционарне групе у једну партију, Сакашвили је под собом преузео све полуге власти. Да би се надокнадило време стварања проамеричке армије на «Азијском Балкану», куповало се пуно оружја источне калибрације, пореклом из доба Варшавског пакта, нарочито тешког наоружања. Томе су допринеле донације САД и неких њених савезница.

Извршивши провокацију у ваздушном простору над Јужном Осетијом, Грузија је почела војно запоседање њене границе. Напад Грузијске Армије на Јужну Осетију почео је тешким артиљеријским бомбардовањем главног града те области, Цхинвалија, и ангажовањем тенковских снага. Иако су Руски миротворци већ почели евакуацију цивила из Јужне Осетије, нису се могли надати нападу грузијских војника из састава заједничких мировних снага и томе да ће за нападе ови користити грузијска насеља Јужне Осетије.

Кавкаски рат за касписку нафту

Пише: Душан Ковачев
четвртак, 21 август 2008 10:02

За неко време, руске мировне снаге су добиле појачање у опреми и предузеле, заједно са војним снагама Јужен Осетије, противнапад. Руска 58. армија је дословно згазила грузијске снаге у региону Цхинвали, а медији су објавили ужасавајуће prizore агресоровог терора над цивилима Осетије.

Кавкаски «Литл Биг Хорн»

Иако господари Запада нису сами учествовали у овој авантури, ипак је невероватно да су веровали у успех Грузијске војске и да су благонаклоно гледали на немогући покушај да Грузија успе у томе.

До катастрофалног пораза агресије дошло је из неколико, сасвим очекиваних разлога:

- Грузијски напад уопште није изненадио Русе . Већ неколико година се Грузијска армија наоружава, а значај те чињенице повећава и то што војни буџет увећава и Азербејџан, који је у рату с руском савезницом Јерменијом, око Нагорнг Карабаха.
- Недостатак иницијативе у ваздуху и на мору . Провокативно извиђање Јужне Осетије из ваздуха беспилотним летелицама, омогућило је Руским снагама да легитимишу своју акцију «контроле неба над Грузијом». Руска авијација је онеспособила грузијску луку Поти за извоз нафте и пловила Црноморске флоте упутила да блокирају Грузију с мора.
- Најбоље опремљене и обучене јединице грузијске армије, остале су ангажоване у Ираку , на помоћи окупаторској армији САД, где су обезбеђивале границу Северног Ирака према Ирану. Оне су на том послу незаменљиве, па је Русима само остало да упозоре САД да својим авионима не пребацују грузијску војску, јер би се тиме сврстали уз једну страну у сукобу.
- Недостатак савезничке подршке у региону. Једини припадник НАТО у Азији, Турска, тешко би могла да помогне Грузији, нарочито због тога што већ има великих проблема са наоружаним и војно организованим Курдима, који су, разуме се, после распада СССР, природно упућени на Русе.
- Грузијска агресија није имала моралног оправдања. Агресија против сепаратистичке Осетије је, парадоксално, борба против права на независност самоуправне области, чији принцип су признали и САД и НАТО.

Брзоплети војни покушај грузијске армије, имао је само једну историјску паралелу - сулуди маневар америчког Генерала Кастера, који се завршио катастрофом. На сву срећу, Руси поштују ратно право, па «последња Сакашвилијева грешка» неће имати овакве последице. Али, ко је заиста могао Грузијце да упути у такву неразумну авантуру? Напредовање уз Казбек, морало је бити праћено огромном предношћу у људству. За напад на РСК су, на пример, Хрвати остварили предност 15:1 само у пешадији. Грузијска војска о таквој предности није могла ни да сања, а што се тиче војне технике - противник им је бивша суперсила. Све и да је успешно напредовање грузијске армије трајало дуже од два дана, није било могуће да НАТО ефикасно помогне Грузији.

Руска дипломатска офанзива

Агресор је покушао да скрене пажњу од светске јавности, почевши напад у први дан олимпијских игара. Сакашвили је сасвим запоставио чињеницу да је грузијски суверенитет на територији Јужне Осетије споран, али да становништво тих територија неспорно има руско, а не грузијско држављанство, баш као што је случај са Абхазијом и њеним становницима. Русија је реаговала ради заштите својих држављана, у циљу заштите њихових живота и имовине. Па, зар америчка дипломатија није две деценије подучавала свет о томе да су људски животи и имовина хуманитарни разлози чија је заштита претежнија и хитнија од националних, политичких и историјских права?

У дебати пред Саветом Безбедности ОУН, руски дипломата Виталиј Чуркин је, правдајући руску мировну интервенцију, представнику САД управо изнео оне аргументе, које су Американци својевремено користили за своју агресију на «Малом Балкану». Хуманитарне разлоге. Овог пута Русија је бранила животе својих грађана, а не своје интересе, ангажовала је своје регуларне трупе, а не муџахедине и псе рата с коца и конопца. Грузија је напала легалне мировне трупе, Сакашвили је наредио бомбардовање главног града Осетије, изазвавши смрт и патње цивилног становништва. Руска дипломатија је подсетила да је вођа Срба, Радован Караџић, својевремено оптужен због сличног акта за ратни злочин, пошто је наредио бомбардовање Сарајева. Истини за вољу, Караџић никад није издао наредбу да војска републике Српске тенковима и пешадијом уђе у Сарајево, управо да не би изазвао непотребно крвопролиће међу цивилима. Чуркин је отворено прозвао САД због америчког бомбардовања удаљених цивилних циљева у Србији 1999, које није имало никакве везе са спречавањем хуманитарне катастрофе на Косову.

Крвава пропаст ружичасте политике

Док је Сакашвили, у паници, прекинуо емитовање руског програма у Грузији, свет су већ обишле слике града разореног у Грузијском нападу, сведочанства о злочинима против цивила, о колонама избеглица које су се повлачиле под грузијском паљбом, о повређеним новинарима (3), о ритуалним убиствима и погинулим грузијским борцима афричке расе (4) (!?)

Према чланству Грузије и Украјине у НАТО, Француска је била одувек скептична. Зли језици су тврдили да је ова скепса мотивисана ексклузивним правима у области експлоатације фосилних горива у области Ханти Мансијска, али остаје чињеница да су неки медији чланица НАТО пренели колико – толико објективну слику о агресији (5) и дивљању Грузијске армије над цивилима у области под заштитом међународних мировних снага.

Путин је подсетио да је грузијска армија напала мировне снаге Заједнице независних Држава, наглашавајући тиме значај већ заборављене конфедерације која је наследила идеју СССР, и којој, узгред речено, још увек формално припада и Грузија.

Ружичаста револуција једе своју децу

Кавкаски рат за касписку нафту

Пише: Душан Ковачев
четвртак, 21 август 2008 10:02

Руси су бомбардовали велику грузијску војну базу у граду Гори, кључној тачки отпора између Тбилисија - главног града Грузије и Цвинхалија – главног града Осетије. Иако су грузијска страна и медији њихових западних ментора покушали то да прикажу као руско злостављање цивила (6), треба се сетити да је Гори град који је значајан по томе што се у његовој близини налази мало сеоце, Диди Лило. А у њему се Оцу Грузину и мајци Осетинки, својевремено родио син Јосиф, кога су звали Сосо. Мада та породица, кажу, није баш складно функционисала, Сосо је постао друг Стаљин и завладао најмоћнијом државом света XX века. Плод грузинско – осетинске слоге, завладао је најпре животима свих Руса, а одатле половином глобалног света, док га се друга половина смртно бојала. Волео је да га сународници зову Коба, по имену легендарног кавкаског јунака. Грузијци и Осетини су, раме уз раме 1942, одбранили своју домовину. Хитлерови нацисти су се попели на Елбрус, али не и на Казбек, највиши врх Осетије. Данас, у Стаљиновом родном крају бесни братоубилачки рат, а сународници се убијају за шаку долара, које је Чавес одавно назвао «безвредним комадом папира». Ето шта се добије кад се заборави историја и запостави стварност, а поглед на свет заснује на америчком начелу: «ЈА, ЈА, ЈА, Одмах !» (7)

Грузијски «ружичасти револуционари» нису Коби ни за мали прст. Једно им је заједничко: ни у њиховој револуцији, као ни у Стаљиновој нема демократије. Међутим, за разлику од Стаљинових професионалних револуционара, ружичасти «револуционари су глобализовани јапији који су ојачали у последњих 15 година: то су неолиберали који се служе компјутерима и знају Енглески» (8). Са лап - топом као сурогатом револуционарне свести, идеологија се, силом историјске нужности, претвара у принцип «капирај и копирај» саможртвовања за интересе неког англосаксонског нафтног магната.

Фусноте:

1. Сакашвили је својевремено похађао «тренинг Београду», види:
<http://www.realjewnews.com/?p=248>
2. Кланац Панкиси на истоку земље
3. <http://www.vesti.ru/doc.html?id=199822&cid=1>
4. <http://iratta.com/osnews/2781-v-ckhinvali-nashli-ubitykh-chernokozhikh-naemnikov.html>
5. Немачки медији:
<http://www.novosti.rs/code/navigate.php?ld=11&status=jedna&vest=126209&datum=2008-08-09>
6. Технологија манипулације са лажним представљањем патњи грузијских цивила:
<http://russia-insider.livejournal.com/25329.html>
7. Овако је дефинисао савремени изопачени амерички поглед на свет велики амерички економиста Пол Семјуелсон пред смрт. Види Тржиште нема ни душу ни мозак, интервју, НИН, бр. 2858; 6. 10 2005.
8. Викен Четеријан, Опасан коктел Грузијских револуционара, Ле монде дипломатије,

Кавкаски рат за касписјку нафту

Пише: Душан Ковачев

четвртак, 21 август 2008 10:02

српско издање, јул 2007. Цитирана изјава припада Марини Мушкелишвили,